

NEŠTĚSTÍ S DOBRÝM KONCEM?

Byl to poslední pátek v minulém roce. Představte si, že neprší, nefouká a že se občas ukáže i sluníčko. Už od rána to vypadá na nádherný den. Super den – vždyť si ho za celý rok zasloužíme, užijeme si ho plnými doušky mezi svými přáteli.

O co jde? My myslivci z Libovice pořádáme tzv. Babský hon, vždy několik dní po Vánocích /pozn. pro neznalé – nejedná se o hon na naše myslivecké baby, ale strávení dne s nimi/. Vždy je tu skvělá nálada a spousta legrace.

Letos se ale celý den nějak zvrtil. Při ranním setkání na myslivecké chatě v lese už něco nehraje. Krb ve společenské místnosti vypadá, jakoby odmítl poslušnost, místo z komína to čoudí všude kolem. Za chvíli je místnost plná dusivého kouře. Kolem krbu je obrovské vedro - černý humor „smrádek ale teploučko“ byl směšný jen chvíli. V té době si uvědomujeme, že to opravdu není normální. V plechových kýblech odnášíme žhavé z krbu. Běžíme zkontrolovat ložnice v 1.patře - „Tady hoří!“. Je jasné, že už to není vtipné ani trošku. Hasičákem se snažíme uhasit, co vidíme. Voláme profíky hasiče s upozorněním, že jsme v lese, hoří dřevěná chata a není zde přístup k vodě. Začíná boj s časem. Vypínáme elektriku, odstraňujeme PB bomby, vynášíme z přízemí, co se dá – stoly, židle, lavice, trofeje, diplomy, obrazy. Vidíme hasičské vozy blikat na státní silnici od Slaného. Z oken v 1. patře se valí neuvěřitelné množství dýmu. Za chvíli se nedá ani v přízemí být, všude je plno kouře, musíme pryč z chaty. Už slyšíme prskat dřevo. Hasiči blikají na silnici z Tuřan. Najednou z oken v 1. patře vyšlehnou několikametrové plameny. Hasiči jsou u nás do cca 10 min, ale ty minuty jsou nepředstavitelně dlouhé.

Před profesionalitou a sehraností všech hasičských jednotek nezbyvá než smeknout. Sjely se týmy profesionálů i dobrovolníků, po silnici i přes les. Zásah trvá několik hodin a je plně v režii hasičů. Všem jim patří obrovský dík.

Oheň začíná ustupovat, na řadu přichází příšerný dým a pak už jen ty litry a litry vody z hasičských vozů. Kudy neprošel oheň, tudy se dostává spousta vody. Když už ani voda neproudí, hasiči vyhazují z oken ohořelé zbytky postelí, koberců, jiných sutin. Pod okny vedle chaty se kupí hromada spáleného. Nám nezbyvá než se jen dívat na tu zkázu. Co nás uvnitř čeká? Budeme se mít kam vrátit? Co se vlastně stalo? A hlavně, co bude dál?

Už je kolem poledne, hasiči nás pouští dovnitř. Ten příšerný smrad jen tak z nosu nedostaneme. Stropy na verandě a v kuchyni to zřejmě nezvládnou a propadnou se. Schody do 1. patra jsou už zčernalé, nahoře to vypadá jako v tom nejhorším snu. Zdi chybí. Díra ve střeše. Tam, kde stály postele je ohořelé nic. Je jasné, že se střechou se musíme rozloučit. Hrozný pohled, který nikdo z nás dlouho nevydrží a radši odchází zpátky před chatu. Všichni jsme špinaví, smradlaví. Ale všichni jsme v pořádku. Nikomu se nic nestalo. Díky Sv. Huberte.

Měl to být prostě jeden normální pátek. A pravda je, že zřejmě pro mnohé z vás určitě byl. My od libovických myslivců jsme se ale ten den rozhodli, že historie tímto pátkem nekončí, že půjdeme všichni společně dál... Chatu zachráníme i pro další generace. Nenecháme zaniknout to, co nám předci zanechali a je tu už přes půl století. Rádi bychom poprosili všechny spřízněné duše, pomůžete nám také? Zřídili jsme transparentní účet na renovaci chaty **115-8544410207/0100** a budeme si vážit i toho nejmenšího příspěvku, vždyť existuje malá pomoc? Určitě ne. **Díky vám všem za podporu již projevenou nebo tu budoucí. Váš Myslivecký spolek Záboří Libovice**

A závěr hasičského vyšetřování – v mezistropním prostoru se uvolnila dřevěná konstrukce, která se vzňala od rozžhaveného kouřovodu nad krbem.

